Ancuţa MĂRIEŞ

Leopard in pustie

Moto:

„Ei merg ratacind prin pustii cu fiarele salbatice, ca si cum ar fi ei insisi salbaticiuni”

Sfantul Efrem Sirul, „Elogiu celor singuri”

Se aseza pe o piatra in pustiu si in timp ce luna uriasa apunea, privi inauntru, printre mari taceri. Si se ruga astfel: „Doamne Dumnezeule, intaia mea dragoste, ingaduie sufletului meu sa se topeasca in inima ta! Daca aceasta este dupa voia si dupa iubirea Ta, trimite-mi un semn.”

Deodata un vant o invalui, soptind de jur imprejur cuvinte si propozitii din textele sacre pe care ea si le scrisese in fiinta.

Ea isi scoase trupul din adapostul robei si isi indrepta spatele, cu mainile pe genunchi. Inchise ochii, pregatita sa primeasca semnul pe care il ceruse.

Si atunci la orizont se ridica urletul furtunii.

Furtuna. Deschise ochii, nedumerita. Furtuna?!

Nici macar o picatura de apa. Numai piatra si gheata. Numai doua picaturi. De lacrimi. Dar ce lipsit de rost era un lamento inaintea furtunii! Inaintea furtunii celei adevarate.

Trase adanc aer in piept si furtuna o invalui deodata in urletul ei naucitor, incalcindu-i cu nisip parul desfacut in ameteala a mii de vortexuri avide. Iar ea se lipi de piatra, se facu una cu piatra si numai parul ei flutura in sus ca un foc. Iar vantul salbatic cladea nisipul la picioarele ei si la capul ei.

In paroxism, atunci cand doar credinta te mai pastra in viata, dezlantuirea fura de la ea toate gandurile. Si cu adevarat, dupa ce ea fu purificata, furtuna se duse pe drumul pustiei, asa cum venise.

Iar ea isi misca incet degetele, ridicand nisipul care se asezase deasupra, isi ridica fruntea cu granulele curgandu-i fire din par ca-n clepsidra, se ridica in picioare si, scuturandu-si vesmintele prea simple alcatuite din propriile-i plete, se indeparta incet, scufundata intr-o profunda claritate. Ca un leopard in pustie. Si pe calea ei straluceau stelele.

Intra goala in cetate si trecu incet pe strazi, calcand neauzit cu talpile desculte.
Nimenea nu baga de seama goliciunea ei, pentru ca oamenii erau foarte ocupati in timpul zilei, prinsi in capcana propriilor scopuri.
Doar prietenele ei o vazura, cum statea pe treptele templului, cu barbia sprijinita in maini.
- De ce umbli goala prin cetate, tu, care esti o sfanta?
Multa vreme ea nu vorbi, urmarind miscarea aparent haotica a oamenilor din piata.
- Pe cand meditam in pustie, Dumnezeu a trimis la mine un inger. Iar el m-a cercetat indelung si m-a certat cu manie pentru mandria mea prea mare. Toate semnele sfinteniei le-a smuls de pe mine. Carnea de pe oase vroia parca sa mi-o smulga! M-a fluturat ca pe o carpa si eu l-am lasat sa-si ia tributul.
- Ce inger teribil!
- Oricum, iata-ma vie si fara atribute. Oamenii ma vor imbraca, fiecare dupa imaginatia sa, intr-un fel in care nu conteaza atata timp cat nu ma deranjeaza.
Prietenele se strangeau incetul cu incetul. Caci nimic nu era mai binevenit decat o discutie lunga, tesand sensuri intru frumusete, ras si caldura. Si astfel ele o imbracara intr-o rochie minunata si glasurile lor de ciocarlii cladira cuiburi doldora de zambete in inima ei.
Iar ea recunoscu in inima ei adevarul: „Oricand l-as uita pe Dumnezeu pentru un camin fericit si luminos! El stie asta. De aceea-mi trimite ingeri de manie, sa arunce cu pietre in inima mea.”
Si invesmantate in haine albe fugira toate tinandu-se de maini prin cetate. Si oricine le vedea frumusetea si le auzea rasetele si cantecele isi simtea inima plina de bucurie.
Multi barbati veneau la ea sa-si lumineze sufletele insa ea nu vedea pe niciunul.
El era un razboinic al pustiei, trecut prin multe razboaie si scarbit de femei. O vazu intre prietenele ei si o chema pe treptele templului. Ii spuse cat era de minunata si in cea mai curata bucurie sezura imbratisati. Sufletele lor isi

rezemara fruntile una de alta. Si oamenii treceau pe langa ei ca un fluviu curgand catre nicaieri.
Multe zile si nopti impartasira, doi ratacitori fii ai pustiei, din aceeasi piatra ciopliti. El ii arata calul lui, armele pe care le iubea cel mai mult si spuse toate acele cuvinte pe care ea insasi le-ar fi spus daca ar fi fost barbat. Inimile lor se priveau ochi in ochi, scrutand infinitul dinauntru.
El ii spuse ca urma sa plece la razboi. Ea ii promise ca il va astepta. Si dupa ce schimbara juraminte, el pleca, intre prietenii lui.
Multa vreme nu se mai intoarse acasa. Ea ramase cufundata in rutina zilnica si in studiul cartilor sacre si adeseori arunca priviri pe fereastra, in speranta ca el isi va fi amintit de ea. Nopti in sir clipi in asternut, scrutand intunericul unde fulgerau imagini si amintiri, cuvinte si senzatii. Si in spatele lor, intr-o parte, se insinua ca un cutitas usturator o mica jivina: frica. El putea sa nu mai vina niciodata. Poate ca aceasta plecare si aceasta nefireasca tacere era modul lui de a-si lua ramas bun.
Si noapte de noapte mica jivina statea tot acolo, in intuneric, in spate si intr-o parte.
Ea ofta si se invartea in asternut si cauta fluturarea camasii lui albe. Isi intorcea capul si cu obrazul pe perna cauta mirosul lui. Cand reusea sa-l gaseasca, undeva adanc in amintire, ca pe o mult-dorita certitudine, inima scapa de durere si reusea sa adoarma.
Dimineata de dimineata o lua de la capat: ritualuri de purificare si studiul cartilor sacre in care se scufunda cu salbaticie si disperare.
Dar noaptea venea inevitabil. Si ochiul interior se deschidea tot mai treaz. Degeaba clipea in asternut, mica jivina era acolo. Picatura cu picatura, clipa de clipa, inima ei se umplea de spaima. De groaza sfarsitului atat de nedorit. De groaza ca nu-l va mai revedea niciodata, de groaza ca nu-i va mai auzi glasul, de groaza ca nu va mai simti niciodata mirosul si placerea imbratisarii cu el.
Vantul din desert batu obloanele si mica jivina deschise larg ochii, odata cu ea: „Eu sunt a ingerului”. Iar ea se zvarcoli cu plansul in inima. Si degetul ingerului furtunii tranti obloanele de pereti si una de alta. „O singura rugaciune! Un singur cuvant si l-am luat din inima ta pe vecie!” se ridica

ingerul fluturandu-si mantia de nisip peste pustie. Furtuna prietena. Indreptatoarea.

Ea se ridica deodata din asternut, hotarata sa curme deindata toate acestea. Puse pe pardoseala genunchii amandoi si incepu sa se roage pentru el cu toata dragostea. Degetele albe se framantara in inclestarea vanturilor din noapte, pana cand imbratisarea pasionala a palmelor se contopi intr-o lumina sacra. Si in plutirea rugaciunii pentru sanatatea si viata lui, broboanele de sudoare se topira cristaline in aureola lunii pline.

Dimineata sosi intr-o pace adanca. Si in timp ce canta prin curtea insorita, adunand lucrurile risipite de furtuna, auzi chemari pe strada. Se sterse pe maini si fugi curioasa cu ceilalti oameni, sa vada ce se intamplase.

In timpul furtunii se prinsese intr-o cursa de soareci a unor vecini o mica jivina. Se inghesui si ea printre ceilalti oameni, s-o vada. Privi magnetizata, cu parul ridicat pe maini mica jivina iar intre timp oamenii povesteau cum o omorasera, cat tipase si cat se zbatuse si ce greu...

Se retrase din multime si se ascunse in casa, intr-o adanca mutenie. Sufletul in ea tremura. Carnea tremura. Mica jivina se mutase acum dinaintea ochilor ei.

Si intr-o seara el se intoarse. Era slabit si foarte obosit. N-o saruta si n-o imbratisa, ii spuse doar cat era de nemultumit: de tovarasii sai de arme, de locurile pe unde umblase, de soarta bataliilor in care luptase.

Si tot ce-si dorea era sa doarma. Ea-i asternu cele mai albe cearsafuri, ii dadu sa manance si il lasa in pace sa se odihneasca. Se retrase si se ruga muscandu-si pumnii in lacrimi de bucurie. „Ce proasta am fost! Doamne, ce proaste le face dragostea pe femei!”

A doua zi ii facu de mancare, il servi in cele mai frumoase vase si ii asculta din nou toate nemultumirile.

A treia zi la fel, a patra zi la fel, a cincea zi la fel, a sasea zi... In cea de-a saptea zi ea ii spuse: „Lasa-ma numai sa-ti miros camasa.”

Iar el incepu din nou sa-i vorbeasca despre ce facea el, camarazii nu mergeau bine, armele ruginisera pe alocuri si nimeni in lume nu avea nici cea mai mica idee despre cat de grav putea sa roada fierul, chiar fierul cel mai nobil, o mica pata de rugina neindepartata la timp, mai ales ca

vremurile erau asa cum erau si nu puteai sti niciodata cand ai nevoie de o arma buna.
Si inima ei se stranse intr-un nod amar.
In alta zi incerca sa-i vorbeasca si ea, despre ceea ce facuse in lipsa lui. Ii spuse ca progresase in studiul textelor sacre. Iar el o intrerupse cu indignare si ii spuse ca nu asa se citesc textele sacre. Sau oare ce vroia, sa se laude cu un astfel de lucru doar spre a iesi in evidenta in ochii lumii? Pana la urma si ea era ca toti ceilalti doritori de marire desarta scotand la vedere sfintele taine, desi habar nu avea despre ele cu adevarat si facand lucruri la care nu se pricepea doar pentru a da impresia ca se pricepe. Vazuse el o multime de astfel de oameni. Si nici unul nu ajunsese bine. Si oricum avea o multime de treburi mai importante de facut, nu intelegea de ce-si raceste gura cand era sigur ca discutiile astea nu vor schimba nimic.
Dupa doua zile cand avu curajul sa i se adreseze din nou, el ii spuse ca ea singura isi face rau cu inchipuirile ei, ca se gandeste prea mult si n-ar trebui sa-i pese de atatea lucruri fara rost. Orice cuvant rosti ea, el il intoarse impotriva ei si cand ea tacu, el o intreba de ce s-a suparat, cand adevarul trebuia doar acceptat, asa cum este el.
Ea se inchise in camera ei si nu fu in stare nici sa puna genunchii pe pardoseala pentru rugaciune. Statu asa multa vreme, cu inima orbita, batandu-i incoace si-ncolo prin fiinta. Si soarele apunea si rasarea pe deasupra pustiului. El era pe-afara, fluierand.
Si intr-o seara vantul scartai usurel oblonul. Iar ea intoarse capul. Venea furtuna. Nici o picatura de ploaie. Numai piatra si gheata. Numai urgii insuruband nisipurile in noapte.
Un fulger pocnind deasupra ei, pana la spargerea cerurilor.
Primele doua picaturi plesnira grele pardoseala, in locul in care genunchii s-au asezat o data pentru rugaciune. Si inca doua, stropi calzi innegrind piatra, pentru jivina ingerului care ii tinuse companie atatea nopti. Si inca doua, pentru sufletul razboinicului drept si bun care nu se mai intorsese acasa niciodata si pentru care fusese gata-gata sa-l uite pe Dumnezeu. Si inca doua, pentru ca fusese gata-gata sa-l uite pe Dumnezeu. Si inca doua... Si inca... Si inca... Si hohotele muscara muteste din pumnii uzi.

Dimineata s-a trezit o alta persoana. Si-a tras hainele de pe ea cu miscari smucite, a sarit pe fereastra si cu pasi neauziti a calcat pe sub ultimele stele, in calea furtunii, intorcandu-se la adevarata si intaia sa dragoste, care nu venise niciodata, dar nici nu plecase nicaieri. Si mai stia ca acolo, in desert, undeva, poate chiar in inima lui Dumnezeu (cu siguranta acolo!) era si sufletul barbatului mistic, liber si mereu invingator, pe care inima ei il asteptase nenumarate zile si nopti.

El s-a batut in multe razboaie, a avut nenumarate alte femei si a murit in pustie. Din trupul lui s-au saturat leoparzii.

Ancuta MARIES